

Plots bleef Daks staan (Blz. 407).

— De eer is niet groot... Ja, ik ben het... Zeg me nu eens wat ge hier doen komt, want mijne oogenblikken zijn geteld. Iederen stond kan de politie hier binnenvallen, en dan zou ik u niet meer van dienst kunnen zijn... Ge kent de historie van het zwaard, dat boven Damocles zaliger zijn schedel bengelde, aan een zijden draadje... Welnu, boven mijn verstand zweeft een strop...

De Rus scheen gespraakzaam als een echte Parijzenaar.

En hij sprak ook fransch als een bewoner van Frankrijks hoofdstad.

Daks haalde den brief van Knasj te voorschijn en reikte hem Poltawsky over.

Deze bekeek even het opschrift.

— Ha, van Knasj... Hebt ge hem gezien en met hem gesproken?

— Ja, een groote week geleden heb ik hem te Londen bezocht.

— En hoe stelt het de oude deugniet?...

Daks keek, met verbazing op het gelaat, den Rus aan.

— Och, vergeef me de uitdrukking... We zijn boezemvrienden, Knasj en ik, en ik noem hem steeds ouden deugniet omdat hij tot den Russischen adel behoort en daar niets dan deugnieten te vinden zijn!... Heeft hij niet te veel geleden ginder in Siberië?... Is hij goed te been?

— Voor zooveel ik heb kunnen zien, was hij wel te pas, Mijnheer Poltawsky.

— Des te beter... We hebben hem nog noodig... Wat zouden we zonder hem hier in dat nest kunnen verrichten...

Hij scheurde het omslag open en begon het schrijven van Knasj te lezen.

Terwijl de man hiermede doende was, nam Daks hem nauwkeurig op.

Poltawsky had een gelaat, dat niet het minste vertrouwen inboezemde.

Het was geheel in opstand tegen den luchtigen toon dien hij aansloeg, als hij tot Daks het woord richtte.

Verbeeld u een langwerpig gelaat, zoo mager dat het vel strak over de beenderen gespannen scheen.

Die huid had eene vuile gele kleur, zooals van zeer oud perkament, dat lang in eene stoffige en nooit gereinigde plaats heeft verbleven.

De schedel, waarop geen enkel haartje te bespeuren viel, was zeer hoog gewelfd, en ging van aan de slapen smal uit naar boven, zoodat de schedelbeenderen als een suikerbrood vormden.

Dikke, zwarte wenkbrauwen overschaduwden de oogen en liepen boven de neus samen.

De kleine oogen, die staalblauw waren, zaten diep in hunne beenderige kassen, maar schenen eene ongewone kracht te bezitten, want als Poltawsky de blikken op Daks had gericht, voelde deze dat ze als door zijnen schedel boorden, om zijne verborgendste gedachten te treffen.

Een zeer lange, smalle, rechte neus stond boven den wijden mond die schier geene lippen vertoonde, als eene dunne lijn op het gelaat.

De puntige kin was met eenige klisjes grijsachtig haar versierd.

Ooren groot als luiken, maar ook als uit perkament gesneden, vormden als kleine vleugels aan dien zonderlingen kop.

De man moest lang van gestalte zijn, want hoog boven de tafel kwam zijn bovenlijf.

Hals en borst, sterk gehaard, waren ontbloot in de borstopening van een toegeknoopten zwarten jas, die er zoo verfrommeld, verkleurd en vettig uitzag, alsof Poltawsky er zestig jaren, dag en nacht, meê gekleed ware geweest....

— Een recht zonderling figuur, dacht Daks.. Ik zou hem voor geenens duit vertrouwen!... Maar, ik moet mij bedriegen, want de vertrouweling van Knasj moet toch een eerlijk man zijn... Schijn bedriegt wel eens... Als hij mij maar hulp biedt voor mijne onderneming, dan kan de rest mij bitter weinig maken!...

Poltawsky legde den brief op de tafel en keek Daks weer doordringend aan.

— Ik weet er nu alles van, zei hij langzaam.. Wij zullen u helpen...

— Ik dank...

De Rus liet hem niet voortspreken.

— Niet te spoedig met uwen dank voor de pinnen komen, zei hij... Wie weet of ge hem binnen twee minuten niet zoudt willen intrekken.

Ge hebt nog weinig levenservaring opgedaan, mijn waarde heer!...

Spreek nooit uwen dank uit, voor ge weet dat hij verdiend is geworden!

't Gebeurt zoo zelden dat ge iemand ontmoet die hem feitelijk mag ontvangen.

Ge kent de voorwaarden?

Daks keek den man ondervragend aan.

— Ge begrijpt me niet?... Ge weet wat gij voor ons te doen hebt, opdat wij voor u iets zouden verrichten?

— Een ander gevangene verlossen terzeldertijd als onze makkers.

— Ja, dat is eene der voorwaarden en die zal nog zoo gemakkelijk niet te vervullen zijn, daar die banneling beter bewaakt wordt dan uwe vrienden... Er zijn nog andere voorwaarden, mijn waarde heer!

— Ik ken ze niet.

— Dan zal ik ze u bekend maken...

— Ik neem ze op voorhand aan.

— Daareven zei ik, dat ge weinig levenservaring bezit. Ik herhaal dat nog eens...

Nooit moogt ge op voorhand voorwaarden aannemen, die ge niet kent.

Dat berouwt ge u vroeg of laat, daar ge veel menschen zult ontmoeten die voor de eene of de andere zaak van plan zijn u aannemelijke voorwaarden te stellen, en zoodra ze vernemen dat ge er u reeds bij voorbaat naar schikt, er vele zwaardere opleggen dan ze eerst van plan waren u te doen naleven... Zoo zijn de tweebeenige schepsels nu eenmaal en niemand zal ze veranderen!

Als ik u nu eens zei, dat we van u verlangen dat ge de planeet Mars zoudt naar beneden halen, dan zoudt ge verplicht zijn het te beproeven, vermits ge op voorhand met alles vrede hebt...

— Voor iemand wiens oogenblikken gesteld zijn, zooals hij het zelf zegt, dacht Daks, verkwest hij nog al eenige woorden.

Poltawsky vervolgde:

— Nu over de voorwaarden gesproken.

Om door ons in alles en overal geholpen te worden, moet gij een der onzen wezen, en dus bereid zijn ons evenzoo overal en in alles te helpen.

Hoe denkt gij daarover?

We kunnen, als ge van ons genootschap deelmaakt, alles van u vergen.

Zoo kunt ge aangeduid worden om den keizer of den minister met den dolk of den revolver te dooden, eene bom te werpen naar een aangewezen man of in eene vergadering, en meer andere dingen, die ge misschien niet met genoegen zult uitvoeren.

Daarom verwittig ik u op voorhand...

— Goed, zei Daks, maar zoodra mijne makers verlost zijn, wensch ik naar België terug te keeren.

— Niemand zal u dat beletten.

— Maar ik blijf bij uwe vereeniging aangesloten?

— Tot den dood.

— En ik moet in mijn land uwe bevelen even stipt nakomen?

— Ja, maar daar zal men noch dolk, noch revolver, noch bom in uwe handen geven... Het is alleen in Rusland dat wij opstaan tegen macht en gezag, of liever tegen hen die misbruik maken van macht en gezag...

In België zal men u alleen vragen, dat ge de Russische vluchtelingen, die tot onze genootschappen behooren, zoudt helpen.

— Wel begrepen... Ik ben gereed een der uwen te worden.

— Zijt ge hier alleen?

— Neen, ik ben vergezeld van de toekomstende van een der bannelingen.

— Eene vrouw?

— Ja, maar die meer moed heeft dan vele mannen... Zij reist in mannenkleeren en zal niet deinzen waar mannenwerk te verrichten is, dat kan ik u verzekeren.

— Zal zij zich ook bij ons aansluiten?

— Bij den duivel in de hel, als het noodig is om de vrijheid van haren toekomstende te verkrijgen.

— Opperbest... Ons genootschap telt bijna zooveel mannen als vrouwen...

Ik zal er met mijne gezellen over spreken en u bekend maken of zij met het verzoek van Knasj vrede hebben.

Ik denk het wel, want zijne verzoeken zijn voor hen ware bevelen.

Geef mij uw adres en ik zal u zoodra mogelijk laten weten wat er u te doen staat.

— Ik dank u... Mag ik u nu doen opmerken

dat de politie mij bewaakt, sedert ik van de grens naar Sint Petersburg ben gekomen.

— Dat verwondert me niet... Ik geloof niet dat er een vreemdeling is, die in Rusland reist, zonder dat de politie hem in 't oog houdt... Dat mag u niet verontrusten.

— Ik denk dat de kerel heeft bemerkt dat de zoogezegde jongeling, die mij, zijn vader vergezelt, eene vrouw is.

— Ik zal op mijne beurt dien politiemann doen bewaken... Het beste dat ge dan doen kunt, gij en de jonge vrouw, is het hotel niet meer verlaten, zolang ge niets van mij hebt vernomen... En, als ik u bidden mag, laat me nu terug aan 't werk gaan... Ze wachten in de drukkerij een artikel van mijne hand voor ons geheim strijdblad.

Poltawsky rees van zijnen stoel op.

Hij was een klein ventje, met een zeer lang lijf maar buitengewoon korte beentjes.

Zijne armen raakten bijna den grond, als hij ze naast het lichaam liet hangen.

Daks groette en begaf zich naar de deur.

— Langs daar niet, zei de Rus... Ze is op slot... Niemand verlaat mijn kabinet langswaar hij gekomen is. Gelieve mij te volgen...

— Mijn rijtuig staat voor de poort, langswaar ik hier ben binnengekomen...

— Ge zult ook langs daar op straat geraken.

Poltawsky duwde eene deur open aan den anderen kant van het vertrek.

Daks stapte hem na en bevond zich in eene tweede zolderkamer, waar een drietal mannen, bij eene tafel gezeten, druk de pen over het papier lieten loopen.

— De redactie, lichtte de Rus den detective toe... Allemaal wild voor den strop of voor de mijnen van Siberië...

Hij trad in een tweede vertrek.

— De drukkerij zegde hij... De heeren die daar onze artikels zetten, zullen dezelfde belooning van hoogerhand ontvangen als de redacteurs.... We werken met eene handpers, maar we doen toch nog al wat af.

Zoo hoog als wij gevestigd zijn is het niet mogelijk alles modern in te richten...

't Zal komen als we de meesters zijn.

Ze kwamen in eene derde zolderkamer.

— Het administratief bureel, sprak Poltawsky.

Eene jonge vrouw zat bij eene schrijfmachine en werkte dapper door, zonder zelfs op te kijken.

De Rus opende eene deur, en Daks werd eene trap gewaar.

— Langs hier kunt ge naar beneden, zei de zonderlinge man...

Hierover is het werkhuis waar de bommetjes gemaakt worden.

Als ik daar een klein capsulletje doe ontploffen, dan vliegt heel het gebouw in de lucht.

Als de politie ons eens te dicht op de hielen zit, dan zou er dat wel kunnen van komen... Tot weerziens, mijn waarde heer Daks.

Goed begrepen: niet meer buiten het hotel, tot ge nieuws van me krijgt.

Daks groette en stommelde de trap af.

Hij kwam op de koer terecht, vond er den portier in de gang weer verdiept in de lezing van zijn dagblad en stapte in zijn rijtuig.

— Knasj... Poltawsky.. Wat zonderlinge kerels...

En ik moet een lid van de bende worden die door deze mannen wordt aangevoerd!

Als 't noodig blijkt moet ik, Oscar Daks, den keizer of een minister dooden met eigen hand of bommen werpen!

En er is niet meer terug te keeren.

Terugkeeren?...

Ik heb reeds voor erger vuren gestaan! Het geldt Janneken en de andere makkers te verlossen, en dan is er geen spraak van terugkeeren.

Wat zal Victoire zeggen?

Zal zij bereid zijn nihiliste te worden.

Och, waar 't Janneken geldt, zou zij er ook al niet op zien een minister levend te villen.

We staan er voor en we moeten er door.

Toen hij in het hotel terugkwam, was Victoire er nog niet wedergekeerd.

Daks ijlde naar het raam.

De politieman was op het plein niet te zien.

Hij schelde den knecht.

— Waar is mijn gezel?

— Een paar minuten voor u uitgegaan, heerschap, en, nagezet door den speurhond, over 't plein gestapt... Nakoff heeft het mij gezegd.

— Mijn zoon is nog niet terug?

— Wij hebben hem niet meer gezien.

— En de politieman?

— Vervangen door een andere... Zie, ginder wandelt hij heen en weer.

De schrik sloeg Daks om het hart.

Zouden ze Victoire gevangen genomen hebben?

Dan zou men bemerken dat zij eene vrouw

was en wel raden dat zij en haren gezelschap met geene goede inzichten naar Sint-Petersburg gekomen waren.

Hij dacht een oogwenk na.

Dan sprak hij tot den knecht:

— De jonge heer had slechts twee straten ver te gaan.

Het verwondert mij grootelijks dat hij nog niet teruggekeerd is.

Kunt ge uwen Nakoff niet op inlichtingen uitzenden?

Hij haalde zijne brieventesch te voorschijn en bood den knecht een bankbriefje aan.

Deze weigerde het aan te nemen.

Hij maakte met den vinger op de borst het kleine kruisteecken met de stipjes.

— Ik zal Nakoff uitzenden, zoo sprak hij en verwijderde snel.

— Zonderlinge kerels, dacht Daks... Maar ze schijnen aan een ongewonen tucht onderworpen... Als er Victoire maar geen leed is geschied...

Hij wandelde zenuwachtig heen en weer in het salon.

— En als men mij maar niet komt aanhouden...

Dan ware alles verloren en Janneken zou nimmer zijne moeder terugzien.

Als er onraad is, verlaat ik onmiddellijk het hotel, om mij ergens te verbergen.

Op den zolder van Poltawsky desnoods!

De knecht kwam in de kamer.

— Nakoff weet er reeds alles van, zoo sprak hij.

Hij is een knappe kerel.

De jongeling, uw zoon niet waar, is den weg naar het station opgegaan, om op de statieplaats in een rijtuig te stappen.

Niet zoodra was dat gebeurd, of de speurhond is naast den koetsier geklommen en het rijtuig heeft zeer snel rijdend de groote baan verlaten en heeft uw zoon, langs zijstraten en omwegen, naar het bureel van den politieoverste gevoerd.

Ik denk dat men u hier straks zal komen zoeken en ge wel zoudt doen u te verbergen.

— Waar?

— Laat mij daarvoor zorgen...

— En Victoire?

— Wie is dat.

— De jonge dame die mij... Ik wil zeggen, mijn zoon die thans...

— Ik had reeds lang bemerkt dat het een meisje was, zei de knecht.

— Moet ik haar aan haar lot overlaten?

— Voorloopig ja... Wat zoudt ge doen?... U zelf doen vatten, en tot wat zou dat dienen?

— Inderdaad.

— Gelieve mij te volgen, want iederen oogenblik kan er hier eene politiemacht binnenvallen.

De knecht leidde Daks door eenige vertrekken, deed eene onzichtbare deur in een wand werken en bracht den detective in eene mooi bemeubelde slaapkamer.

— Hier zal u niemand zoeken, zei hij... Ik zal u op de hoogte houden van al wat er gebeurt...

En hij verdween.

— Nu ben ik gevangen, dacht Daks, gevangen om aan de gevangenis te ontsnappen.

Als ik nu maar wist dat men Victoire geen leed doet.

Hij zonk in een zetel en dacht geruimen tijd na, het hoofd in de handen.

— Dezen avond ga ik Poltawsky vinden, besloot hij eindelijk.

Ik moet hem verwittigen dat Victoire in handen der politie is gevallen.

Hij alleen kan voor haar iets doen.

Ik zal me vermommen.

Hij nam zijn reiszak en nam er eene doos uit, gevuld met sminkgerief, baarden, knevels, pruiken en al wat er noodig was om den kop van een mensch heel en al te wijzigen.

En hij zette zich aan het werk...

Toen hij met zijn tooneelarbeid klaar was en alles weer wegborg werd de deur geopend en de knecht kwam met voedsel en drank beladen in het geheime vertrek.

Een kreet van bewondering ontsnapte zijnen mond en hij bleef Daks aangapen.

— Dat is meesterlijk gemaakt, riep hij uit... Geen mensch zou u herkennen.

— En zeker niet, zei Daks, als ge mij een uwer slechtste plunjes wilt leenen.

— Met plezier, maar mag ik weten waarheen gij gaan wilt, als ge zoo vermomd het hotel verlaten wilt?

— Zeker, naar den heer Poltawsky.

— Nu?

— Ja, ik wensch hem over het verdwijnen van mijn gezellin te spreken.

— Ge zult hem nu niet vinden... Hij is nu onder de menschen... Alleen 's morgens is hij voor ons te spreken, moet ge weten.

— Ha, zoo, hij is nu onder de menschen... Ja, dat heeft men mij te Londen gezegd.

Hij begreep er niets van te Londen hadden men daarover niet gesproken, maar Daks wilde niet laten blijken dat hij niet op de hoogte was van dit alles.

Hij zou misschien wantrouwen bij den knecht verwekt hebben.

— Morgen avond ga ik ook onder de menschen.

— Zoo...

Dat werd meer en meer onbegrijpelijk.

— Toch wensch ik uit te gaan, sprak Daks, zoodra het donker begint te worden.

Ik wil mij naar het hotel van den Engelschen ambassadeur begeven, voor wien ik eene warme aanbeveling op zak heb.

Is dat ver van hier?

— Toch niet... Het plein over en in de tweede straat links van de groote lei, is de woonst van den Engelschen minister te vinden.

— Ik dank u...

— De politie heeft het hotel reeds doorzocht... Ge zijt juist op tijd naar deze kamer verhuisd... Wij hebben hun gezegd, dat ge reeds vertrokken waart...

De man die u van op de grens gevolgd had, was bij hen.

Hij scheen erg teneergeslagen, als hij vernam dat ge hier niet meer verbleeft.

Men zal nu wel al de hotels van Sint Petersburg doorzoeken, maar hier zullen ze niet meer komen.

Ze weten daarenboven dat de meester een trouwe onderdaan van den Tsar is...

En de knecht lachte recht hartelijk...

Tegen den avond verliet Daks, die ros krulhaar en een zwaren rossen baard droeg, die hem tot op de borst viel, en gehuld in het plunje van den hotelbediende, zijne schuilplaats en begaf zich naar de woning van den Engelschen ambassadeur.

Tot zijn groot spijt was deze hoge ambtenaar afwezig en zijn secretaris wist enkel te zeggen dat hij eerst 's anderdaags zou wederkeeren.

Daks liet zijn aanbevelingsbrief en zijn naamkaartje, waarop hij zijn adres schreef, in handen van den secretaris.

Van Victoire vernam hij niets meer en hij sloot dan ook den ganschen nacht geen oog.

Eerst tegen den morgen ontfermde de slaap zich over zijne moegedachte hersenen en hij ontwaakte eerst tegen de middag.

Zijn ontbijt stond klaar op een tafeltje naast zijn bed.

Op een zilveren schotel bevonden zich twee briefomslagen.

Hij nam ze haastig op.

Het eene droeg geen enkel opschrift.

Het andere gaf door een stempel in den hoek te kennen, dat het van de Britsche ambassade uitging en was aan den heer Oscar Daks gericht.

Hij opende dit tweede.

Het bevatte een briefje, waarbij de Engelsche minister zich verontschuldigde hem niet te kunnen ontvangen hebben dien dag, maar de eer had, den heer Daks uit te noodigen op een feest dat hij dien avond in zijne woonst gaf.

— Daar zal ik den vent wel te pakken krijgen, dacht Daks, en ik ga er dan ook henen.

Als de politie mij herkent, zooveel te erger, maar ik wil dat men zich met Victoire bezig houde.

Ik wensch te weten, waar zij zich bevindt, wat men van plan is met haar te doen.

Hij scheurde het tweede omslag open.

Het hield een klein stukje papier in, dat in den linkerbovenhoek het stippelkruis vertoonde, en waarop enkele woorden in het fransch geschreven waren.

Daks las het volgende:

« Alles gaat goed... De vrienden zijn het met u eens in alles...

« Wij weten dat uwe gezellin zich in handen der bloedhonden bevindt.

« Wij houden ons ijverig met haar bezig.

« Tot spoedig wederzien.

« Poltawsky ».

Nimmer had Daks, buiten den brief van Mol aan Steadily, met meer blijdschap een schrijven gelezen.

De vrienden van Poltawsky hielden zich ijverig met haar bezig.

Wat kon hij meer verlangen ?

Zij konden iets voor haar doen.

De knecht bracht hem zijn middagmaal en deelde hem mede dat hij niet meer voor 's anderendaags in den morgen bij Daks zou komen.

Deze laatste bracht den dag door met het lezen van Fransche en Engelsche bladen en tegen den avond kleeedde hij zich in feestdosch, om naar de Engelsche ambassade te gaan.

Hij verliet ongemerkt het hotel en begaf zich met snellen tred naar de woning van den Engelschen minister.

Daar werd hij door den ambassadeur welkom geheeten, die hem mededeelde dat hij den brief van lord Peenskilty had gelezen, verheugd was hem dien avond tusschen zijne genoodigden te mogen tellen en hem 's anderendaags met veel genoeg in zijn kabinet zou ontvangen.

Daarna verontschuldigde zich den minister dat hij hem niet langer te woord kon staan, daar hij andere gasten, die binnenkwamen moest tegemoet gaan.

Hij stelde Daks aan zijn bijzonderen secretaris voor, die onzen detective onder den arm nam en hem verder in de prachtige zalen leidde.

Zij praatten over Londen, over de lotgevalen van den beroemden Zuidpoolontdekker, over de gebeurtenissen in Rusland en meer andere zaken.

Opeens bleef Daks als aan den grond genageld van verbazing een der aanwezigen aangaan.

— Dat was Poltawsky in hoogst eigen persoon, die daar, in gesprek met een hoogen officier, wiens uniform van goud schitterde, voorbij hem wandelde.

Maar die Poltawsky droeg een feestkleed en over de borst het grootlint eener ridderorde.

Hij wierp een onachtzaam blik op Daks en wandelde verder.

— Mag ik u vragen wie die heer is ? vroeg Daks, den man met de korte beentjes en het lange bovenlichaam aanduidende.

— Dat is onze beroemde Toltsky, zei de secretaris, de hooggeleerde bestuurder van de Rijksuniversiteit... Kent gij hem ?

— Toch niet.

En weer bleef Daks als door den bliksem getroffen staan.

Daar wandelde de knecht van zijn hotel voorbij, eene mooie dame aan den arm medetoonend en allerhoffelijkst met haar keuvelend.

De bediende droeg ook eene feestkleedij en eene ridderorde in het knoopsgat.

Hij ook wierp een blik op Daks, maar ging zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, zijn weg.

— Wie is die man ?

— De Swerte, zei de secretaris. Een diplomaat, die te Parijs en te Rome groote diensten heeft bewezen en op zijn eigen verzoek, ik geloof wegens gezondheidsredenen, werd teruggeroepen en in beschikbaarheid gesteld.

— Er zijn hier te St-Petersburg vele lieden

die wonderwel op malkaar gelijken, dacht Daks.

Ik zou gezworen hebben dat die professor Poltawsky was, en die diplomaat de bediende die mij in mijn hotel reeds zooveel goeden raad heeft gegeven.

Maar, alles wel ingezien, is dat toch niet mogelijk.

Wat zouden die lieden bij den Engelschen minister komen doen, die toch niemand zal uitnoodigen, die geen rang bekleedt te Sint Petersburg.

Hij wandelde een paar malen de rijkversierde zalen op en neer en bleef eenige oogenblikken staan kijken naar de dansende paren, want het bal was reeds in vollen gang.

— Als we nu eens naar het buffet gingen ? vroeg de secretaris van den ambassadeur. Ik zou wel een glas ijskouden champagnewijn willen ledigen.

— Ik ben uw man, zei Daks.

Ze begaven zich naar eene zijzaal, waar een prachtig buffet de gasten uitnoodigden iets te gebruiken, eten of drinken.

Plotseling bleef Daks op een paar meters van het buffet staan.

Hij verbleekte.

Met moeite kon hij een kreet van verrassing onderdrukken.

Tegen het buffet aangeleund, een kleinen schotel met ijsroom in de hand, stond de politiemans, die Daks van op de grens gevolgd was en langen tijd voor het hotel de wacht had gehouden.

Deze man had op zijn feestkleed ook al eenige eereteekens bengelen.

Daks overmeesterde zijne ontroering en trad op het buffet toe.

De politiedienaar merkte hem op en keek hem uitvorschend aan.

Hij plaatste zijn schotel tje op het buffet en kwam bij Daks staan.

— Verschooning, zei hij, maar ik heb u meer ontmoet, Mijnheer.

— Dat geloof ik niet, antwoorde Daks, met van aandoening bevende stem. Ik ben slechts een paar dagen hier en nooit voordien te Sint Petersburg geweest... Oscar Daks.

— Vreemdeling ? Ja, dat dacht ik... Als ik het wel voor heb, ontmoette ik u in den trein naar onze hoofdstad.

— Best mogelijk, ik herinner het mij niet.

— Plaatst u geene porseleinen apen ?

Langer loochenen was niet meer te doen

— Ha, ja, nu herinner ik het mij, zei Daks... Gij hebt mij in den waggon toegesproken.

— Ja, ik wenschte met u een praatje te voeren, maar ge hebt me zoo dadelijk weer afgescheept.

— Ik was te slecht gezind.

— Dat heb ik wel bemerkt.

— Op reis is men niet altijd in zijn goed humeur.

— Dat geloof ik... En hoe stelt het mejuffer uwe dochter ?

Daks voelde den steek.

Hij bleef echter zichzelf meester.

— Mijne dochter ?

Met genoeg had hij den speurhond toegesnauwd:

— Dat zult ge wel beter weten dan ik, waar het meisje thans verblijft en hoe zij het stelt.

— Ja, sprak de man, mejuffer uwe dochter vergezelde u toch ?

— Mijn zoon.

— Och, ja, zei de andere, het was uw zoon. Ik heb nog de opmerking gemaakt dat hij een mooi vrouwengelaat had. En zoo speelde er in mijn hoofd een twijfel, dacht ik dat ge met uwe dochter op reis waart !

— Eene lichte vergissing.

— Inderdaad... Blijft gij lang te Sint Petersburg, Mijnheer ?

— Ik ben al mijne porseleinen apen kwijt, antwoordde Daks en keer morgen naar Parijs terug.

— Met mejuffer uwe dochter ?

— Neen, toch niet, die blijft hier in pensioonaat om Russisch te leeren.

— Het zal mij aangenaam wezen u later weder te zien.

— Mij niet minder.

Als de man zich verwijderd had, vroeg Daks:

— Nu weet ik nog altijd niet wie mijn toevallige reisgenoot is.

— De politieoverste Djemkans, zei de secretaris, de schrik van nihilisten en ander oproerig tuig.

— Ha, zoo.

Zij dronken een glas champagne en wilden zich verwijderen, als diplomaat De Swerte dicht naast Daks voorbijging.

Half luid, tusschen de tanden, zei de man die zoo wonderwel op den hotelbediende geleek:

— Volg me... Spoedig...

En hij vervolgde zijn weg.

— Ik ken toch dien heer De Swerte, sprak

Daks tot zijn gezel. Ik moet hem te Parijs gezien hebben. Ik wensch hem eenige woorden te spreken, om te weten of hij het wel is, in wiens gezelschap ik meer dan eens te Parijs heb verkeerd.

— Doe maar, klonk het antwoord van des ministers geheimschrijver.

Daks volgde den diplomaat.

Deze stapte in een klein zijvertrek, waar fluweelen sofa's en zetels tot rusten uitnoodigden, te midden van uitheemsche planten, half-verlicht door een paar doffe electrische lampen aan het plafond.

Zoodra Daks hem daar vervoege had, greep De Swerte hem bij den arm en fluisterde hem toe:

— Hoe onvoorzichtig!

— Zijt gij het dan toch? sprak Daks.

— Ja, ik ben het. Ik had u toch gezegd uwe schuilplaats niet te verlaten in het hotel.

— Inderdaad.

— En ge hebt van de gelegenheid gebruikt gemaakt, als ik onder de menschen ging, om u naar het feest van den ambassadeur te begeven.

Hadt ge mij uw voornemen slechts bekend gemaakt, dan zou ik u gezegd hebben, dat ge zoo iets niet doen mocht.

Weet ge nu wat de gevolgen zouden zijn, als Poltawsky niet alles had bemerkt en mij niet had verwittigd van hetgeen er gebeurde.

— Poltawsky is ook hier! Tolstky, professor Tolstky niet waar?

— Weet ge met wien gij daareven hebt gesproken, aan het buffet?

— Met een politieoverste, met den man die mij heeft achtervolgd van op de grenzen.

— Juist. Poltawsky heeft opgemerkt dat de kerel u herkend heeft.

— Zoo is het inderdaad.

— En ge staat hier zoo gerust, alsof er niets gebeurd ware! Hoe is dat mogelijk.

— Zal er mij leed geschieden?

— De deugniet van een Djemkans heeft het feest verlaten.

Op dit oogenblik zijn de politiehonden reeds vereenigd voor de poort der ambassade.

Hier, op Engelsch grondgebied, mag de kerel u niet doen aanhouden.

Zoodra ge echter deze woning verlaat en een voet op straat zet, waar het Engelsch gebied eindigt, zal men u aanhouden, in een rijtuig stoppen en ge zijt klaar!

— Ik dacht niet hier dien politieman aan te

treffen. Wie zou denken dat een ambassadeur zulk een kerel zou uitnoodigen!

— Laat ons nu niet langer onzen tijd verbeuzelen, want als de deugniet terugkeert en ons samen ziet, hebt ge misschien de kans niet meer, van hier ongedeedd heen te gaan, want de man is tot alles in staat, om zijne prooi niet te laten ontsnappen.

— Ik houd er niet aan hier te blijven.

— Dat geloof ik. Kom, volg me.

Hij leidde Daks door een paar slaapkamers en dan door een lange gang, aan welker einde een trap naar een terras voerde.

Van daar kwamen zij in een Park.

De diplomaat moest al de plaatsen daar goed kennen, want zonder aarzelen ging hij langs een paar zijwegen, tot hij den afsluitingsmuur van dien grooten tuin genaderd was.

Ze stonden voor eene kleine deur.

De heer De Swerte opende het poortje en stapte naar buiten, Daks teeken doende dat hij hem moest volgen.

De smalle straatweg, langs beide zijden door hofmuren ingesloten, was eenzaam en verlaten.

— Kom, zei de diplomaat, alles is veilig.

Zij stapten haastig langs dien duisterten weg, die geen einde scheen te hebben.

Aan het einde van dat straatje, kwamen ze aan een uithoek der wijk, waar om zoo te zeggen geene gebouwen meer stonden.

Het waren braakliggende gronden, met hier en daar eene arme woning.

De diplomaat haalde een voorwerp uit den vestzak en bracht het aan den mond.

Een kort schrill gefluit doorkloof de lucht.

Eenige oogenblikken later kwamen twee mannen met snellen stap op hen af.

De jongeling wisselde eenige woorden met hen en zei dan tot Daks:

— Volg die gezellen... Ze zullen u in veiligheid brengen... Morgen is het de groote dag.

Hij drukte Daks de hand en verdween.

De twee gezellen, zooals de diplomaat hen genoemd had, sterk gebouwde kerels, plaatsten zich ieder aan eene zijde van Daks en stapten voort.

Daks bleef in hun midden.

Na eenige straten doorkruist te hebben, leidden de gezellen Daks in eene woning, langs eene groote poort, die door een ruime gang, waarin een flauw licht brandde, in verbinding stond met eene binnenkoer.

Hier opende een der mannen met een sleu-

tel eene deur en ontstak een klein lantarentje, dat hij uit den zak haalde.

Eene smalle trap lag voor hen.

Een der mannen bleef beneden, waarschijnlijk de wacht houden, terwijl de tweede met teekens Daks verzocht hem na te stappen en bij middel van zijn lantaren den detective het bestijgen van die kiekenladder mogelijk maakte.

Ze bleven klimmen, tot eindelijk de gezelschap eene deur opende en in een vertrek trad, dat Daks onmiddellijk herkende als de kamer waarin hij kennis had gemaakt met Poltawsky...

Hij volgde zijn geleider door de redactiezaal en de drukkerij, waar geen levend mensch zich bevond, en landde aan in een klein, smal vertrek, waar het maanlicht, dat door het zoldervenster viel, een bed en een stoel bescheen.

De gezelschap zei een paar woorden in het Russisch, plaatste zijne lantaren op den stoel en verliet het kamertje.

— En daarmee ben ik weeral in veiligheid, zei Daks.

Ik geloof dat, als ik Knasj niet gevonden had en hij zich mijn lot niet had aangetrokken, dat ik hier in dat verdoemde land niet lang op vrije voeten zou geloopt hebben.

Maar als ge beschermd wordt door mannen als die van het stippelkruisje, die van knecht diplomaat worden en van redacteur van 't nihilistenblad hooggeleerd professor, en door den Engelschen ambassadeur op zijne feesten genoodigd worden, dan hebt ge weinig te vreezen.

En ik geloof dat er Victoire ook niet het minste leed zal geschieden.

Ze houden zich met haar bezig, en dan zal ze weldra op vrije voeten zijn.

Morgen is het de groote dag, zei de diplomaat.

Wat zou dat nu weer beteekenen?

Nu, dat zal ik morgen weten.

Hier blijft me niets te doen dat te slapen!

Hij ontkleedde zich, blies de lantaren uit en strekte zich op het bed uit...

Hij dacht nog lang na en sukkelde eindelijk in 't slaap...

Des morgens werd hij gewekt door een hevig geklop op de deur van het zolderkamertje.

— Ja, riep hij, ja.

Het duurde een paar oogenblikken eer hij zich rekenschap kon geven waar hij zich bevond.

Eene stem liet zich hooren, die hij herkende voor degene van Poltawsky.

— Als ge met mij wilt ontbijten en met nog een goeden vriend, maak dan dat ge uit de pluimen zijt!

— Ik kom, zei Daks.

Hij sprong uit het bed en keek rond of er ook ergens waschgerief te zien was.

In een hoek stonden een emmer water, een schoteltje met zeep en een paar handdoeken hingen over de leuning van den stoel.

Daks waschte zich in haast, kleepte zich snel en trad in de drukkerij.

Hij kende den weg reeds en begaf zich naar het kabinet van den hoofdredacteur.

Daar vond hij Poltawsky en De Swerte, die bij den lessenaar gezeten, het ontbijt nuttigden.

— Goed geslapen? vroeg de hooggeleerde professor... Schuif bij en deel ons maal... Ge hebt gister bij den ambassadeur niet veel in uwe maag gekregen... Wat eene onvoorzichtigheid hebt ge toch begaan!

— Ik giste het niet.

— Nu, 't is voorbij... 't Zij eene les, die u in 't vervolg zal beletten nog iets te doen zonder ons of andere gezellen te raadplegen.

— Dat zal me niet meer gebeuren, ik verzeker het u stellig!

— Ik heb u laten weten, zei Poltawsky, dat de vrienden het met u in alles eens zijn.

— Ja, ik heb uw briefje ontvangen.

— Dezen avond zult gij als hun gezelschap worden aangenomen.

— Dat is de bedoeling van «de groote dag», dacht de detective.

— Als ge er nog steeds aan houdt een der onzen te worden, voegde Poltawsky er bij.

— Nu meer dan ooit.

— Eet dan toch... Nog eene kom thee?...

— Ge zoudt nu ook wel willen weten, niet waar, zei de diplomaat, hoe uwe gezellen het stelt?

— O, ja!

— Ze is in vrijheid.

— In vrijheid... Uit de handen der politie?

— Natuurlijk, anders kon ze moeilijk in vrijheid zijn.

— Waar is zij?

— Ge zult haar dezen avond te zien krijgen... Als de politie haar opnieuw moest vatten, zouden we haar niet meer kunnen verlossen.

— Ik weet niet hoe ik u danken moet.

— Zijt ge daar weer met uwen dank, sprak

Poltawsky... Nu, ge hebt toch bijgeleerd: ge dankt reeds niet meer op voorhand.

En tot den jongen diplomaat.

— Verhaal ons eens kort en bondig hoe we de jonge juffer op vrije voeten hebben doen stellen...

— Wel, dat is tegen onze verwachting in, nog al gemakkelijk geweest.

Zoodra we wisten dat ze door den gevreesden deugniet was aangehouden en voor den politieoverste van Sint-Petersburg was gebracht geworden, hebben een paar van onze gezellen zich aan het werk gezet, om haar uit de klauwen der ellendelingen te halen.

Een paar uren na hare gevangenzetting ontvingen we van een der klerken van den overste — want we hebben daar ook geestverwanten nestelen, moet ge weten — een volledig verslag van hetgeen er gebeurd was en gezegd geworden.

Uwe gezellin heeft zich goed gehouden.

Zij zal voor onze vereeniging eene goede aanwinst zijn en voor u eene helpster, zooals er weinige worden aangetroffen tusschen de vrouwen en jonge meisjes.

En dat is geen hoogschatting zonder waarde, als ik er bijvoeg dat ons verbond honderden leden van het vrouwelijke geslacht telt, die gereed zijn om voor de goede zaak al te doen wat haar wordt opgelegd.

— Ik moet u doen opmerken, zei Daks, dat ik nog den tijd niet heb gehad om haar te spreken over uw verbond en haar te vragen of ze er zich wil bij aansluiten.

— Dat hebben wij in uwe plaats gedaan, mijn waarde heer, en de juffer heeft onmiddellijk den wensch betuigd bij ons te worden ingelijfd, dewijl wij u en haar moeten helpen om de bannelingen te laten ontvluchten.

— Zooveel te beter.

— Ik geloof, viel Poltawsky in, dat we hier dezen middag nog zullen zitten, als ge uw verhaal op dien voet voortzet.

Hebt gij vandaag niets te doen, ik heb nog veel arbeid te leveren.

— Ik zet dan mijne geschiedenis voort, want het is feitelijk eene geschiedenis voor onze vereeniging, en eene geschiedenis die eenig in haren aard is.

We ontvingen dus het verslag van den klerk van den politie-overste.

De juffer werd in het kabinet van dezen laatste binnengebracht, door den speurhond,

die u van op de grens had gevolgd en het meisje in het rijtuig heeft doen aanhouden.

— Ik geloof, collega, zei de ellendeling, dat ik een kostelijken vogel gevangen heb.

Deze jonge heer is eene dame, die met een man, dien zij haar vader noemt, pas te Petersburg is aangekomen.

Ik heb bevel gegeven hem in zijn hotel aan te houden en hierheen te brengen.

— Wat legt ge de juffer ten laste? vroeg de overste.

— Tot nu toe niets, maar ik geloof toch niet dat het met goede inzichten is dat ze zich met mannekleeren tooit!

— Wat hebt ge te zeggen? vroeg de overste, het woord richtende tot uwe gezellin.

Zij haalde de schouders op.

— Ik versta u niet, zei ze.

— 't Is waar, sprak de speurhond, ze spreekt of begrijpt geen Russisch. Ik zal haar uwe vragen en hare antwoorden overmaken.

En zich in 't fransch tot de jonge vrouw wendend, vroeg hij:

— Waarom gaat ge als man gekleed?

— Omdat me dat op reis gemakkelijk valt.

De deugniet vertaalde haar antwoord en deed hetzelfde wat de vragen van den politie-overste betrof, en zulks voor geheel het gesprek, hetwelk ik u door deze nota's van den klerk ga mededeelen.

— Ik weet hoe alles daar is toegegaan, zei Poltawsky. Ge laat me toe hier wat te schrijven, anders kom ik vandaag tijd te kort.

— Doe maar, zei Daks.

En de diplomaat vervolgde, terwijl Poltawsky de pen over het papier liet loopen.

— De volgende samenspraak werd dan tusschen den politie-overste en de juffer afgesponnen:

— Vanwaar komt ge?

— Van Weenen.

— Hoort ge daar thuis?

— Neen.

— Waar dan?

— In Spanje.

— Waar ergens in dat land?

— Te Vinaroz.

— Zijn daar Russen?

— Ik heb er nooit iets anders gezien dan Spanjaards.

— Wie is de man die u vergezelt?

— Mijn vader.

— Ook een Spanjaard?

— Neen, een Belg.

- Wat richtte die uit te Vinaroz, in Spanje?
- Die is daar met mijne moeder gehuwd.
- Welk bedrijf oefende hij er uit?
- Geen.
- Is hij rijk?
- Een dertigtal millioen, heb ik wel eens gehoord.
- Wat komt hij te St-Petersburg doen?
- Kijken?
- Naar wat?
- Naar al wat er merkwaardigs te zien is...

We reizen voor ons plezier.

- Zoo, en blijft ge lang te St. Petersburg, en, als ge er weggaat, waarheen reist ge dan?
- Dat moet ge mijnen vader vragen.
- Hoe is zijn naam?
- Markgraaf van Almansa en Jativa, gronde van Spanje.
- De uwe?

— In Spanje is het de gewoonte dat de kinderen den naam van hunnen vader dragen.

— Ge slaat een toon aan die mij niet welgevalt.

- Ik antwoord op uwe vragen!
- In het hotelboek heeft uw vader geschreven: Oscar Daks en zoon, van Antwerpen, in België.
- Wij reizen incognito.
- Dat is in Rusland verboden.
- Nu weet ik het ook.

— Wij zullen inlichtingen nemen, of uw zoogezegde vader hetzelfde verklaart. Wee u, indien gij ons hebt willen bedriegen. Ge zult onverbiddelijk gevonnisd worden!

— Ik twiifel er niet aan!

Daarop nam de samspraak een einde en uwe gezellin werd naar de gevangenis overgebracht, waar ze alleen in eene cel werd opgesloten.

Als ze er een half uur was, liet een gevangenvaarder ons zulks weten.

Ge ziet dat we snel en goed onze inlichtingen ontvangen.

Nu, wij handelen even snel en goed, want onze vrienden, die in de gevangnissen een ambt bekleeden, waren reeds van het gebeurde verwittigd geworden.

De politie-overste wachtte op uwe gevangeming, om handelend op te treden.

Wij wisten dat gij uit de litsen zoudet blijven en de man dus vruchteloos zou wachten.

Dat hij niet al te best in zijn schik was, vernamen wij ook, want eenige oogenblikken na de aankomst van de gevangene in hare cel, werd ze naar eene kamer van de woning van

den bestuurder overgebracht en daarin opgesloten.

De ronkende titels, zoo welgepast door uwe gezellin opgegeven, lieten den politieoverste niet met rust.

Daks wilde zeggen, dat het meisje wel degelijk die titels dragen mocht, maar hij had Poltawsky met zooveel misprijzen over den adel van Knasj hooren spreken, dat hij het beter oordeelde maar te zwijgen en den diplomaat in den waan te laten, dat Victoire haar markgraafschap had uitgevonden om den politiemann zand in de oogen te werpen.

En de heer de Swerte vervolgde:

— Ge moet weten dat de overste zich reeds een paar malen heeft schuldig gemaakt aan ongewettigde opsluiting van invloedhebbende Engelsche onderdanen.

De Britsche Regeering heeft daarover bij de Russische geklaagd en de politiemann was de tweede maal op het punt bij den minister in ongenade te vallen.

Indien het nu mocht blijken dat het meisje en haar vader werkelijk tot den hoogen Spaanschen adel behoorden en in Rusland eene plezierreis maakten, dan zou wellicht de Spaansche Regeering het de onze weer lastig maken.

En dan zou hij er zeker van wezen zijne matten te mogen rollen en misschien wel met Siberië te moeten kennis maken.

Dat gaat hier soms zeer snel.

Vandaag op een der hoogste zetels van het bestuur, morgen op weg naar de ijsvelden.

We waren er diensvolgens overtuigd van, dat er uwe gezellin geen leed zou geschieden.

Alleen wilden we haar in vrijheid zien, vooraleer de overste, als hij u niet gevangen zag voor zich brengen, in Spanje inlichtingen zou willen nemen.

Dan zou het spoedig gebleken hebben, dat de juffer hem grove leugens had opgedischt en men zou haar niet meer met zooveel voorkomendheid hebben behandeld.

De overste zond twee tot driemaal een bediende naar de gevangenis, om den bestuurder toch maar terdege op het hart te drukken, dat hij het meisje als eene edelvrouw moest beschouwen.

Het was er dus om te doen uwe gezellin zoo spoedig mogelijk te verlossen.

Toen heeft Nakoff, waarover ik u reeds heb gesproken, eene streek uitgehaald, die in onze geschiedenis zal geboekt worden.

Nimmer werden onderscheidene ambtena-

ren van het Russische rijk zoo heerlijk beet genomen.

Nakoff werd bij Poltawsky ontboden, en hij kreeg de opdracht de jonge vrouw zoo spoedig mogelijk op vrije voeten te doen stellen of uit de gevangenis te halen.

Het bevel was er, en Nakoff moest zich maar zoo snel als 't kon uit den slag weten te trekken.

Alles moet voor een gezel mogelijk wezen, ook de uitvoering van bevelen die op 't eerste zicht tot de onmogelijkheid behooren.

Nakoff verliet deze kamer, ging hier buiten op de eerste trede van de trap zitten en krabde zich achter de ooren.

Hoe dat aan boord te leggen?

Met geweld was er niets te doen.

Met de hulp van de enkele broeders, die in de gevangenis een ambt bekleeden, was er hoegenaamd niets uit te richten!

Er bleef alleen over den bestuurder der gevangenis te verschalken.

Dat was echter spoediger gezegd dan gedaan, want bestuurders van dergelijke gestichten, zijn hier bijzonderlijk op hunne hoede.

Te dikwijls wordt er beproefd gevangenen uit hunne handen te halen.

Hij overlas nog eens de nota's, die Poltawsky hem had ter hand gesteld, en die alles opsomden wat er over de aanhouding, de ondervraging en de gevangenzetting der juffer geweten was.

Lang dacht Nakoff na.

Hij was reeds thuis, als hij nog altijd het middel niet had gevonden, om de hand aan het hem opgedragen werk te slaan.

Plotseling moet een glimlach zijn wijden mond tot achter de ooren doen rekken en zijne groote gele tanden ontbloot hebben.

Hij zal wel niet «Eureka!» hebben geroepen, maar toch een Russisch woord dat hetzelfde beteekent.

Hij verliet dadelijk weder zijne woning — ge weet dat hij in ons hotel thuis hoort — en begaf zich naar onze groote kleedkamer.

Als ge met de gezellen naar Siberië moet, zult ge wellicht met deze inrichting kennis maken.

Toen hij daarvan terugkeerde, droeg hij het uniform van kapitein der Keizerlijke wacht en eene zware knevel sierde zijne bovenlip.

Maar de jongen zag er al heel weinig officier uit, want hij heeft kromme beenen, en zijn

gelaat leent zich hoegenaamd niet tot een zwaren knevel en een krijgsmansuitzicht.

Ik zeg u dat, wijl zulks het avontuur nog plezanter maakt.

De hand fier op 't gevest van den sabel en nu en dan zijn knevel opstrijkend, ging Nakoff door de straten, eerbiedig door alle krijgslieden, officieren als soldaten gegroet.

Gelukkiglijk voor hem waren er niet veel op dat uur op straat, want een verstandig officier zou zeker dien zonderlingen kapitein der wacht hebben opgemerkt en minstens aangesproken hebben.

Dan ware Nakoff onvermijdelijk bij de lurven gegrepen geworden en uwe gezellin zou misschien nog in de gevangenis verblijven.

Het geluk diende onzen man en hij geraakte tot bij de wacht, die omtrent dien tijd dagelijks afgelost wordt voor het paleis van den gouverneur.

Hij bleef in den omtrek tot de soldaten, die hun wachtdienst hadden geëindigd, onder het bevel van een onder-officier terug naar de kazernes trokken.

Als ze een paar straten ver waren, uit het zicht van de anderen die nu de wacht hadden opgetrokken, trad Nakoff te voorschijn.

Hij beval met donderende stem:

— Halt!

Als een man bleven de soldaten staan.

De onder-officier trad vooruit.

— Bevel van den keizer, zei Nakoff... Volg mij met uwe mannen.

Een zonderling bevel zult ge denken, en de onder-officier zou 't nog zonderlinger hebben moeten vinden, daar hij toch de krijgsgebruiken kennen moest.

Tegenwoordig, met de beroerde tijden die wij beleven, zijn er echter zulke verbazende gebeurtenissen aan te stippen, dat alles mogelijk schijnt en de onder-officier zich liet verschalken.

Hij had trouwens een uniform der keizerlijke wacht voor zich, en dat uniform boezemt eerbied en vertrouwen in.

De kapitein trok zijn sabel en gevolgd door de mannen begaf hij zich, zooveel mogelijk de straten mijndend waar druk verkeer heerschte, naar de woning van den politieoverste.

Ja, het is een gewaagd stuk geweest!

Hij deed het gebouw door zijne manschappen bezetten en gaf den onder-officier zeer streng bevel niemand in of uit te laten.

Dan trok hij onaangemeld in het bureel van

den overste, die er met zijnen secretaris arbeidde.

Hij had maar eene vrees, zoo heeft hij me later bekend.

Als de overste of zijn secretaris aan het telefoontoestel geraakte en inlichtingen nam, dan was alles verloren.

Daarom deed hij zich door vier soldaten vergezellen.

En als hij in het bureel trad, beval hij op een toon, die vanwege de manschappen geen aarzeling dulde:

— Neemt die twee ambtenaars gevangen.

De soldaten traden op beide politiebeambten toe.

— Ik ben de politieoverste van Sint Petersburg! kreet deze.

— Ik weet het, zei Nakoff kalm. Ik dacht niet hier den keizer van Japan te vinden.

— Wat wilt ge van mij?

— Bevel van den keizer...

En de kapitein haalde een papier te voorschijn.

— Toon mij dat bevel.

— Daartoe heb ik geen opdracht

— Wat komt ge hier doen.

— Huiszoeking.

In mijne woning.

— Neen, mijne bevelen zeggen alleen in uw bureel.

De man herademde.

Waarschijnlijk had hij ergens in huis papieren, die hem in een slecht daglicht zouden stellen, als de hogere overheid er kennis van nam.

En Nakoff zei tot de soldaten.

— Leidt die heeren in de vertrekken hernaast. Bewaakt met uw vieren deuren en vensters, want als uwe gevangenen ontsnappen, boet gij het met den strop... Marsch!...

— Wordt ik van iets beschuldigd? vroeg de politie-overste, alvorens zijn bureel zoo gedwongen te verlaten?

— Dat weet ik niet.

De soldaten gingen met de gevangenen in het ander vertrek.

Nakoff beval hun de deur open te laten.

Hij nam plaats achter de schrijftafel van den politie-ambtenaar en begon zonder den minsten haast al de papieren te doorbladeren.

Daarna nam hij de stukken en boeken, die in de lade lagen.

Een paar legde hij van deze laatste, na ze te hebben ingezien, ter zijde.

Hij zocht voort.

Eindelijk had hij gevonden hetgeen hij noodig had en legde weer eenige papieren bij de boeken die hij uitgekozen had.

Dan begaf hij zich naar den lessenaar van den secretaris.

Dit meubelstuk, evenals een paar groote kasten, was met papieren overladen, die geopend waren, en talrijke vakken met documenten zien lieten.

Nakoff bleef een oogenblik voor de kasten staan, loosde een diepen zucht en haalde de schouders op.

— Daar kan ik alleen geene handen aansteken!

— Kan ik u helpen? vroeg gedienschtig de overste, die van uit de andere kamer alles gadesloeg.

— Neen. Ik keer zoo dadelijk met twee mijner luitenanten terug.

En tot de soldaten die de twee ambtenaars moesten bewaken.

— Opgepast! Niemand in of uit! Uw leven staat op het spel!

Hij plaatste zich weer aan de schrijftafel en schreef weer eenige woorden op een papier.

Wat hij gezocht en ontdekt had was eene formule, waarbij den bestuurder der gevangenis gelast werd een aangehoudene dadelijk in vrijheid te stellen.

Op naam van de markgravin van Almansa en Jativa vulde Nakoff het stuk in met vaste hand en plaatste hij onder aan het stuk de handteekening van den minister.

Hij heeft die meer dan eens nagemaakt!

Daarna verliet hij het bureel, en zich tot den onder-officier richtend, sprak hij:

— Niemand in of uit... Vier man moeten mij vergezellen.

De kapitein ging henen met de vier soldaten.

Eenige minuten later bood hij zich bij den bestuurder der gevangenis aan.

De kapitein der Keizerlijke wacht werd natuurlijk onmiddellijk bij den beheerder van het huis toegelaten.

— Met wien heb ik de eer hier...

Maar Nakoff, die wist dat ieder oogenblik goud waard was, ieder minuut tijdverlies alles kon doen mislukken, onderbrak den ambtenaar:

— Bevel des keizers.

En zonder meer te zeggen, reikte hij hem het bevelschrift tot vrijstelling der gevangene over.

De bestuurder las het aandachtig, wel wat te langzaam naar het Nakoff toescheen.

— Er is haast bij! zegde hij.

De bestuurder keek hem doordringend aan.

— Wie is u? vroeg hij.

Nakoff was op het punt hem brutaal toe te snauwen:

— Dat gaat u niet aan! Lever mij de gevangene uit!

Hij kon echter zijn ongeduld bedwingen en die ongelukkige woorden inhouden.

— Graaf Vladimir Oerkoussef.

— Waar is de afgevaardigde van den Minister, die mij het bevel moet brengen, volgens onder aan dit stuk vermeld staat.

Dat onderschrift had Nakoff in zijn haast niet gelezen.

En alle oogenblikken kon het bedrog in het bureel van den politieoverste ontdekt worden en de telefoon den bestuurder der gevangenis verwittigen.

Wat te doen.

Stout optreden is half gevochten.

— Ik heb met al die formaliteiten niets te maken, zei hij barsch.

Mijn kolonel heeft me gezegd, hier is een bevel, doe u door vier man vergezellen en de jonkvrouw in vrijheid stellen.

Bevel van Zijne Majesteit den Keizer.

Ik had geene nadere inlichtingen noodig en ben naar hier gekomen.

Als binnen twee minuten de gevangene niet hier is, dan doe ik ze door mijne mannen opzoeken.

Indien het noodig is zal ik met al mijne mannen tegen uw gevang stormloopen, om u het bevel van den keizer te doen eerbiedigen.

Zoo gij geen gevolg wilt geven aan deze opdracht, laat me dan toe met mijn kolonel te telephoneeren, opdat hij den heer minister verwittige van hetgeen hier gebeurt.

Het geldt hier eene Staatszaak van het grootste belang, waarin Spanje en Engeland optreden.

Hij ging naar het telefoontoestel en schelde.

— Laat zoo, zei de bestuurder, die inzag dat hij zijn ambt, misschien zijne vrijheid op 't spel aan 't zetten was.

Hij duwde op een schelknop en gaf bevel de gevangene, die in zijne woning was opgesloten, dadelijk in het kabinet te brengen.

Terwijl men het meisje ging halen, vroeg de bestuurder:

— Uw rijtuig staat op de koer?

Daar had Nakoff in al zijn haast ook al niet aan gedacht.

De jongen stond ook alleen voor de zware taak!

Gelukkiglijk dat de bestuurder hem wat hielp.

Hoe zou hij nu toch eene markgravin tusschen vier soldaten door de stad leiden?

En dat om haar bij den minister te brengen!

— Wat een gek ik ben! riep hij luidop uit. En 't was me nochtans gezegd geworden. Ik hoop, mijn waarde bestuurder, dat ge mijne vergetelheid niet in uw verslag zult vermelden.

— Wees gerust, zei de brave ambtenaar. 't Is aan te nemen, dat men iets vergeet, als men niet gewoon is zulk werk te doen.

Zal ik een rijtuig ontbieden?

— Als ge dat wilt doen, heer bestuurder, zal ik u ten eerste verplicht wezen.

En per telefoon vroeg de man hem dadelijk een rijtuig te bezorgen.

Uwe gezellin werd bij den bestuurder geleid, moest een paar registers teekenen, en als het voertuig tot op de koer der gevangenis was komen aanrijden, verlieten de kapitein en de markgravin het gebouw en stapten in de koets.

Tot de soldaten, die voor de poort wachtten, zei de kapitein:

— Keert terug naar uwe kazerne. Ik stel u voor vandaag vrij van allen dienst.

De soldaten sloegen aan en stapten voort.

Ze vonden den officier een zonderlingen kapitein, die zoo maar vier soldaten alleen over straat liet loopen, maar ze heeten hem toch een brave bevelhebber, vermits ze dien dag vrij af kregen.

Tot de vrouw in het rijtuig, die niet wist wat er omging, had Nakoff gezegd:

— Ik kom u verlossen. Blijf rustig in de koets, wat er ook gebeure.

En tot den koetsier, die zonderling opkeek, maar ontboden door den gevangenisbestuurder, tegenover den officier der keizerlijke wacht geen argwaan koesterde, sprak Nakoff:

— Naar het zomerverblijf van den heer minister Natitolsky. Leg de zweep over de paarden, 't is hoogst noodig.

En dat was het ook!

Onze man wilde zoo spoedig mogelijk buiten de stad wezen.

Snel rolde de koets voort.

Toen ze op den eenzamen weg gekomen waren, die tusschen de bosschen slingert, naar het zomerverblijf op, en waar slechts bij uitzondering een levend wezen te zien is, deed Nakoff den koetsier zijne paarden stilhouden.

Hij zei nog eens tot de juffer:

— Blijven zitten. 't Is voor uwe vrijheid. Wij spelen grof spel!

Dan sprong hij uit het rijtuig en voegde op barschen toon den koetsier toe:

— Afstijgen!

— Hoe, afstijgen, kapitein?

— Hier komen, zeg ik u. Maak uwe paarden vast. Daar, aan dien afgeknotten boom. Sneller dan dat.

— Maar ik begrijp niet...

— Dat hoeft ook niet. Vooruit er mede.

De koetsier gehoorzaamde en legde de teugels der paarden aan den stronk vast.

— Volg me nu.

— Waarheen?

— Hier in het bosch.

— Wat zijt ge van plan, kapitein?

— Als ge nu nog eenmaal niet dadelijk doet, wat ik u zeg en nog vragen durft stellen, klief ik u den kop!

Een koetsier weet dat een Keizerlijke officier niet in zijn hand zou kijken om een armens duts met zijn sabel den schedel te klieven.

Nakoff had zijn wapen reeds half uit de schede getrokken.

— Ik volg u, zei de koetsier, maar doe me toch geen leed. Ik ben gehuwd en heb tien kinderen.

— Die zullen er wel bij varen, als ge maar doet wat ik u opleg.

Hij begaf zich tusschen de boomen, een heel eind van de baan verwijderd.

— Ontkleed u... Spoedig...

De man gehoorzaamde.

Nakoff volgde zijn voorbeeld.

— Schiet mijn uniform aan.

— Ik, kapitein?

— Neen, uw paard, driedubbele ezel!

Weer deed de man, die er niets meer van begreep en van angst meer dood dan levend was, hetgeen de officier hem oplegde.

Intusschen had Nakoff de kleederen van den koetsier in haast aangetrokken.

— Hier is twintig roebel voor u... Geen dank...

Ge gaat nu onmiddellijk naar de stad.

U spoeden hoeft ge niet te doen.

Kunt ge thuis geraken, zonder bij de lurven gevat te worden, zooveel te beter voor u.

Dan dient ge dadelijk dit uniform zoo goed mogelijk te verbergen.

Ge kunt dan zeggen dat ik u van uw rijtuig heb afgetrokken, u eene goede ranseling heb toegediend en ge dan gaan loopen zijt.

Wordt ge aangehouden, dan zullen de omstandigheden wel uitwijzen wat ge doen moet.

En nu, zonder omkijken, op weg!

Vooruit!... Marsch!...

Haastig maakte de koetsier zich uit de voeten.

Nakoff keek hem na, tot hij aan eene zwenking der baan uit het zicht verdween.

Dan maakte onze held de teugels der paarden los, klom op het rijtuig en in snellen draf ging het voort.

En zoo bracht Nakoff geheel alleen uwe gezellin op vrije voeten, naar eene plaats waar ze volkomen in veiligheid is en gij haar dezen nacht zult te zien krijgen.

Hoe vindt ge dat spelletje?

Daks was geheel verbaasd.

Hij had zich reeds zonderlinge avonturen, stoute bedrijven als detective voorgesteld, en hij had zelfs, zooals de lezers het weten, reeds iets aangedurfd dat velen zou hebben afgeschrikt.

Maar zulk een waagstuk bedrijven dat zou hij niet bestaan hebben.

Na een stond sprakeloos te zijn gebleven, sprak hij:

— En dat zeidet ge, als ge uw verhaal begonnen zijt, dat alles tegen uwe verwachting in nog al gemakkelijk gegaan is.

Wat noemt gij dan ongemakkelijk?

— Wel, Nakoff heeft geen enkelen ernstigen hinderpaal ontmoet!

Het vervolg van de geschiedenis staat in de dagbladen.

En dan zeggen die alles niet, want de censure zal wel ijverig gewerkt hebben.

Langen tijd heeft de onder-officier met zijne manschappen de woning van den politie-overste bezet gehouden.

En niemand mocht in of uit.

Zelfs de overste niet, die begreep dat er iets gebeurd was dat niet in den haak zat en jammerde om toch maar te mogen telefoneren.

De soldaten waren onverbiddelijk.

Eindelijk, als de vier soldaten terug in de kazerne kwamen en vertelden wat er was voorgevallen, werden er in het ministerie inlichtingen gevraagd.

Daar wist men van niets.

De politie-overste werd verlost...

De onder-officier en zijne mannen werden opgesloten.

De bestuurder der gevangenis werd in 't ministerie ontboden, waar hij woorden moest hooren die hij liever niet zou vernomen hebben.

De fijnste speurhonden werden uitgezonden.

Maar van het rijtuig of de gevangene vernamen ze niets.

De telegraaf werkte in alle richtingen.

Toen ging plotseling de mare dat de kapiitein der wacht was aangehouden.

Men had echter alleen zijn uniform kunnen grijpen, waarin de koetsier zat.

Veel kon die man niet mededeelen.

Hij ook werd opgesloten.

Ik vraag u nu nog eens: hoe vindt ge 't?

— Prachtig! zei Daks. Overheerlijk!... Ik wil dien Nakoff kennen.

— Ge zult hem dezen nacht zien.

— Wat zal er dan dezen nacht gebeuren?

— Dan wordt ge opgenomen in onze vereeniging, wel te verstaan als ge dat nog verlangt, nu ge reeds iets van ons weet en gezien hebt wat wij verlangen van onze ingewijden, zei Poltawsky.

— Nu meer dan ooit, antwoordde Daks.

— Opperbest.

— Er is u nu voor 't oogenblik niets te zoeken, dan hier te blijven tot ik u zal komen afhalen...

Ik raad u aan, u dezen avond te vermommen, zooals ge dat meesterlijk kunt.

Het zal wel noodig zijn, want de stad moet nu opgepropt zijn met politiehonden, die u, Nakoff en de verlostte gevangene opzoeken.

— Om me te vermommen moet ik het noodige gerief bezitten.

— Dat hebt ge.

— Alles berust in mijne koffers die ik in het hotel heb achtergelaten.

— Ge moet leeren beter uit uwe oogen te zien, zei de diplomaat lachend.

— Hoedat?

— Dan zoudt ge bemerkt hebben dat uw reiszak en uwe koffers dezen morgen op uwe kamers zijn gebracht geworden.

— Hier?

— Ja, want ik heb wel gegist dat ge ze noodig zoudt hebben.

— Nu gaan we eens ernstig arbeiden, zei Poltawsky tot de Swerte, want wij hebben al te veel tijd verloren.

Daks begreep dat zulks zeggen wilde, dat hij de twee mannen alleen moest laten.

— Ik ga terug naar mijne kamer sprak hij, en tegen dezen avond zal ik mij geheel onkenneelijk maken.

— Zeer wel, antwoordde de diplomaat. Ik zal u een paar fransche boeken laten bezorgen en u tegen den avond komen vinden.

Daks ging terug naar het vertrek, waar hij den nacht had doorgebracht.

In eenen hoek stonden inderdaad zijne koffers opeengestapeld en zijn reiszak er boven op.

Hij nam dezen laatste, plaatste hem op den grond en ging er opzitten.

En dan begon hij na te denken over al hetgeen er reeds was voorgevallen, sinds hij de Russische grens had verlaten, om naar St-Petersburg te vertrekken.

— Die mannen kunnen veel gedaan krijgen, zoo overwoog hij, en met hunne hulp ben ik er bijna zeker van Janneken te zullen verlossen.

Daar is echter eene voorwaarde aan vast: als we tot in Siberië geraken.

Poltawsky en zijn maat beschouwen de Russische politie als geheel onbekwaam, omdat ze den overste en zijne mannen zoo behendig voor 't lapje kunnen houden.

Dat zegt echter niets!

Er moeten toch slimme, uitgeslapen kerels tusschen die speurhonden zijn ook, die eens op een gegeven oogenblik hunne weerwraak zullen nemen.

En dan loopt Poltawsky met al zijne mannen in het net!

Dat kan spoedig gebeuren.

Als wij dan mede in dat net gevangen worden, dan komt er nooit nog iets van de verlossing onzer mannen en wij zelf, als we niet opgeknoopt worden, komen in Siberië terecht.